

intru împărțirea de ajutoare pentru creșterea tinerimei. Și deși mijloacele au fost atât de neînsemnate, totuși au putem mândri cu bărbați distinși pe toate terenurile și cu fală putem sta față în față cu celelalte naționalități concloocitoare, cari au dispus de mijloace cu sute de ani înaintea noastră. De asemenea posedăm o școală civilă de fete în internat, precum puține există în împrejurimea destulă de îndepărtată.

„Și deocă totuși puține sunt până acum fondurile Asociației noastre, care până azi nu făcu nicăieri două sute de mii, după mine însă, — dice ilustrul vorbitor — „pe lângă acele fonduri în bani și în case, avem un alt capital, cu carele nu se poate compara totă acea avere materială, era acel capital stă în aceste conveniri frățești, întru care bătrâni și tineri, cărturari și popor, bogați și săraci, se apropiă unii de alții, din diverse regiuni ale țării, își comunică ideile, familii cu familii fac cunoscință în mai multe cazuri pentru totă viața, agricultorii au ocaziuni de a face experiențe economice și mulți alții învață dintr'o convenire, precum este și aceasta, mai mult, de chiar câtă dintr'o carte voluminoasă; în fine durerile și suferințele noastre comune, aflându-ne mai mulți la un loc și încăldându-ne sufletese unii e alții, ni-se par mai puțin simțite și mai alinate“...

Venirea în acest district a fost îmbrățișată cu căldură cu atât mai mare, cu câtă locul de întâlnire este punctul, unde se „împinse *culturul Romei* mai întâi pe pământul Daciei și în capitala ei, pe care înșiși Dacii în cea din urmă răsunare a lor o dedeseră fiacărilor, ca după aceea „optimus Princeps“ se înalță în locul unii orașu cu case de lemn și capitală în stilul Romei, încât urmele acelea se se mai cunosc încă și după 1786 de ani, în mânia tuturor vandalismelor fără număr și fără nume, câte au trecut peste această țară și peste poporul nostru!“

Acastă întrunire mai are însă și un interes deosebit din punct de vedere curat științific și etnografic, căci prin aceste se da ocaziune tuturor a vedea cu ochii nenumărate urme și anticități romane, pe cari nu le-a putut nimici ciocanul barbariei celei mai întunecate. Deși bărbați distinși din țeri streine s-au ocupat cu mare zel de adunarea și studiarea lor, totuși o modestă lucrare mai sistematică s-a putut începe numai dela 1880 încôce, prin înființarea unei societăți arhiologice în Deva, care deși cu mijloace puține, desvâltă un zel vrednic de recunoștință. „Căpiva mem-

minare unei comisiuni compuse din d-nii bri, adică dintre cei mai erudiți ai numitei societăți arheologice se ocupă numai cu predilecție, și cu mare pasiune, de originea, de trecutul, de colonizarea poporului român, de drepturile, pe cari le va fi avut acesta seu de care va fi fost lipsit în această țară. Pentru ca să potă ajunge la un rezultat ôrecare, densii se îngrôpă în bibliotecă, adună la un loc sute și mii de citate mai lungi, mai scurte, fragmente, indigetări, apoi le alătură, le combină, le întregesc cu o mulțime de găcituri, bunăoară ca Roesler, ca Hunfalvy etc. cu „wahrscheinlich“ escheint, vielleicht es ist möglich, nach meiner Meinung“ și alte de acestea, totă atâtea găcituri și fantasii, de care eu numai la Hundsdoerfer afașemă aproape o sută.

„Eu cred, că toți membrii societății noastre vor fi de acord cu mine, deocă voiu declara la acest loc, că Românii se simt onorați ori când află că bărbați serioși și de bună credință se ocupă nu numai de originea și de trecutul lor, ci chiar și atunci, când li-se accentuează scăderile și vijilele lor pentru ca să li-se dea ocaziune de a le cunosc și de a le corege. Din contră, ori când cineva plăcă din câte-o ipotesă, din vre-o urmă istorică întunecată cu tendința invederată, de-a ascunde ori altera originea poporului român seu a înegri trecutul așa, ca și când altă popor, mai decăcut nu s'ar mai afla pe fața pământului, atunci tendința scriitorului este invederată, el a lunecat și s'a rătăcit în labirintul politice militante, ceea ce nu este permis să facă nici un om, care dice, că cultivă știința pentru știință, era nu pentru scopuri politice.

„Aceia dintre noi, cari vor fi urmăriți în acești 10 ani din urmă activitatea societății arheologice, au întâmpinat la unii membri și abateri de acestea dela scopul cel adevărat al științei și încă une-ori în mod demonstrativ și în ton provocator față cu poporul român, mai vortos atunci, când ei discută în nenumărate variațiuni vechimea noastră în țerile acestea. În loc de a considera cestiunea pur și simplu ca țesă istorică, ei facă dintr'ênsa cestiune de stat.“

„În cestiunea naționalității noastre, scriitorii din clasa celor caracterizați mai sus, se încercă și mai înfricoșată. Despre originea poporului român curată seu amestecată, latină ori dacă, ori slavă, voru să judece omeni, cari seu nu cunoscă nimic din limba noastră, seu o cunoscă numai pe câtă voru fi învățați

câteva cuvinte în vre-un sat unde va. Ei nu sciu nici atăta, că țilele septemănei potă la noi numele divinităților Romei. Ei n'au făcută nici un studiu comparativ între mitologia etnică și între credințele poporului nostru, numite superstiții, cari însă toate sunt resturi din religiunea etnică, unele conservate întocmai, altele transformate în personaje creștinesc.“

Așa d. e. diferitele atribuțiuni date sfinților, mulțimea sărbătorilor romănesci, între cari unele sunt identice în scop și în anotimp cu cele etnice de dinainte cu două mii de ani. Cele mai multe datine, ceremonii, superstiții la nasceri, la nunte, la îngropăciuni, la pomeni, la secerișu, la culesu de vii etc. Icoanele din casa sătenui, întregu modul de viață al femeii române, diferitele lucruri duse la biserică în anumite țile etc. etc., toate acestea sunt semnele cele mai vii despre originea noastră. De aceea ar fi foarte bine, deocă învățatii binevoitori și-ar lua ostentă a studia poporul român nu numai după monumentele morțe, ci și după cele vii, cari sunt în număr cu multă mai mare și mai decădătoare în această privință, ajutați fiind de noi intru ajungerea scopurilor adevărate științifice.

Cu acestea apoi se declară ședința deschisă. Discursul a fost ascultată cu viu interes și intrerupt de repețe și dese aplause. —

După deschiderea ședinței, d-lu vicaru Ianza salută în numele locuitorilor romăni din Hațeg pe comitetul Asociației și pe toți oșpeții pentru prezentarea în număr atât de frumos la această adunare generală, dându asigurarea, că amintirea acestei țile memorabile va rămâne multă timp viua în memoria locuitorilor din Hațeg, setoși de a-și încălzi inimile la rațele binefăcătoare ale acestei instituțiuni. Discursul e întâmpinat cu vii urări.

După aceea se alege o comisiune de trei, compusă din d-nii B. Popovici, S. Șelariu și P. Radicu, pentru încasarea de taxe dela membrii, cari se vor înscrie de nou, și dela membrii cei vechi.

Apoi cassarul Asociației, Dr. Candrea, dă cetire listei membrilor Asociației, cari au dreptă a participa cu votă decisivă la debaterile adunării.

După acestea d-lu secretar Dr. I. Crișianu dă cetire raportului general al comitetului despre activitatea sa în decursul anului 1890. Acest raport este ascultată cu viu interes și apoi, dimpreună cu alte intrate, se predă spre esa-

G. Popa, Dr. V. Lucaciu și A. Vlaicu. De asemenea pentru esaminarea rațiociniilor se esmite o comisiune compusă din d-nii A. Cosma, și I. Ivanu.

Ca punctă ultimă ală acestei ședințe a fost un discurs pe câtă de potrivă, pe atât de interesantă, al d-lui protopop Z. Boiu, care prin cunoscutul d-sale dar de espunere a făcută o dare de semă despre Academia română. D-sa arată mai întâi fazele prin cari a trecut Academia dela prima idee de înființare până în țilele noastre. Espuse apoi în resumată, cari au fost și sunt preocupățiunile de căpeteniă ale membrilor ei; enumără lucrările Academiei și în fine termină prin amintirea binefăcătorilor acestui foarță puternic de cultură românească, care trebuie să fiă totdeauna farul desvôltării noastre culturale naționale.

Cu acestea se termină prima ședință a adunării generale cam pe la 11¹/₂ ore p. m., la care a asistat până la fine același public numeros de tot felul, care asistase și la deschidere.

La 2 ore p. m. se ținu bauchetulu îndatinat în sala hotelului „La mielul de aur“. Ca și la ședință, încă punctă la 2 ore sala era îndesată cu respectabilul număr de peste 180 de oșpeți. Își potă inchipui fiă-cine, ce aspectă imposantă, sărbătorească, avea sala — deși cam mică — cuprinzându o parte atât de însemnată din flăora inteligenței romănesce, ce representa toate părțile locuite de Romăni. N'au lipsită nici reprezentantele sexului frumos, ceea ce măria decursul meselor.

Celă dintăiu toastă îl ridică președintele Asociației, D-lu G. Barițiu, pentru sănătatea și viața îndelungată a înaltei case imperiale. Apoi toastă D-nii Ianza pentru Președintele și Comitetul Asociației, Ghermanu pentru tru armonia și pentru însuflețirea tineră locuitorii Hațegului.

Bauchetulu decurse până la 5 ore în cea mai deplină veselie. De aci oșpeții se duseră să viziteze espozițiunea de lucruri de mână arangiată în școlele grănițeresce. Săra urmă concertulu, care a fostă cercetată de un public foarte numeros*)

II.

Luni 5/17 l. c. la 10 ore a. m. se ținu a doua ședință a Adunării generale totă în Biserica gr. or. Și la această șe-

*) Despre espoziția și concertul, precum și despre balu vomă publica separată o dare de semă. — Red.

— „Cu mare plăcere“, răspuse Olga scurtă. „Mie acelă timp mi-a dată ocaziunea să privese într'un raiu, care până atunci îmi fusese închis“, reluă Ervin. Ochiul lui era îndreptat spre fața Olgei, și ea tregui să-și plece privirile, fiindă cuprinsă de o confuziune neobișnuită.

— „Iubescă Italia ca și când ar fi patria mea“, răspuse ea lină, ca și când ar fi voită să-lă intrerupă. „Deocă aș fi bogată, aș ruga pe tatăl meu, să cumpere pe insula Capri o căscioră, dăr așa nu se potă. În privința această, omenii bogați o au bine, ei potă să-și împlinescă ori ce dorință.“

— „Și totuși bogăția și sărăcia contribuă atât de puțin la fericire! Adevărate fericire o putem afla totuși numai într'una...“

— „Înțelegi, în mulțumire,“ îl intrerupse Olga.

— „Nu, ci în o simpatie reciprocă, în sentimente, pe cari le împărțim cu o ființă iubită, scurtă dist: în iubirea adevărată. Olga, de când am fostă la Capri, sciu ce e amorul adevărat, o sciu, de când te-am vedut pe d-ta!“

Elu o prinse de mână și i-le sărută.

— „Pentru Dumneșu, conte, nu vorbi mai departe. Nusci, cănu-mi e permisă a te asculta?“ esclamă Olga spăriată și-și retrase mâinile din ale lui.

Cuvintele ei îl readuseră la realitate.

— „Ai dreptate, Olga; uitasem, că din tinerețe sunt ca și legat“, duse el mișcat și umilit. N'a fostă nobilă

din parte-mi a uita, chiar și numai pe un moment de acosta. Îți mulțumesc Olga, că m'ai readus la realitate. Scusa-mă deocă pot.“

Ea nu află la momentă cuvinte spre a-i răspunde. Ea scia, că el are de a împlini un angajament sacru, pe care și-l'a luat asupra-și cu bravură. Ea voia să-i ajute, ca să și-lă împlinescă și cu toate acestea inima ei rebelă se opunea unui ast-fel de lucru.

— „Eu n'am să scusă nimic“, duse ea în cugetă curată, „sciu numai un lucru: Marta merită să fiă fericită prin d-ta, câtă se potă de fericită!“

Mica Olga pronunță aceste cuvinte zimbându prin lacrimi și bărbatul forte privia cu admirațiune la tineră copilă care scia să și stăpănescă în modă atât de bravă sentimentele ei, în timp ce el fusese atât de slab.

— „D-ta erași ai dreptate,“ duse Ervin cu un ton apăsător, „Marta e după d-ta ființă cea mai nobilă pe lume și-mi voi da totă silința să o fericesc, numai promite-mi una, Olga, și apoi să ne despărțim, pentru-că așa n'am pută o duce multă amândoi. Promite-mi, că nu mă vei uita.“

— „De sigur, că nu,“ i șopti ea, „mi-ar fi cu neputință să te uită!“

— „Dă-mi încă odată mâna, Olga!“

Ea i-le întinse pe amândouă. Dorul de a o săruta se trezi în el, dăr îl suprîmă totă așa de bravă, precum mai înainte își suprîmase Olga sentimentele ei. Amândoi sciau de multă, că se iubesc, dăr sciau și aceea, că nu se potă uni.

— „Rămăi în pace!“ duse tinera copilă sărbătorește. „Cugetă-te a ferici pe Marta.“

— „Fii sigură! Imi voiu ține parola?“ răspunsă elă lină și se desprinse de mâinile ei. Elă o urmărea cu totă sufletul, când ea fugi dela elă.

De-odată auzi o mișcare usoră în crâng. Elă sări repede de pe banca, pe care se aședase. Deocă cumva ar fi fostă auzită... Dăr nu, fusese numai un curent ușor, ce se făcuse, când a eșit Olga prin porțiță.

Elă grăbi în sala de dans, temându-se, nu cumva Marta să fi observată absența lui. Orchestra intonase tocmai unul din cele mai noue valsuri de ale lui Strauss. Colo în mijloc sta Marta și tocmai își făcea reverența către o principesă, care chiar atunci intrase și cu care vorbea. Ea era atât de palidă!... Îi lipsea ôre ceva?... Și contele Wehrstetten observă schimbarea în față a ficei sale și o întrebă, după ce o dimisese principesa, că dără nu se simte bine?

— „Nădușăla din sală e cauza, tată,“ duse ea zimbându. „Te rogă și, să deschidă puștelu ferestrelă. Și încă una tată!... Ea-lă luă de braț și-i duse cu veselie: „Nu publica astăzi fidațarea mea cu Ervin — mai e încă vreme pentru această.“

Contele se uită cu mirare la ficia sa, dăr dată ai face toate pe voi, elă crez, că această rugare a ei, e numai un capriț de fată mare. Dăr împrejurarea această totuși îl instrăină, de ôrece Marta nu prea avea capriți.

— „Nu te simți bine?“ șopti mai târziu Ervin miresei sale. Ea mișcă din cap și se înroși ca purpura.

— „Nu te intrica, va trece! — Principele Carl îmi făcu onôra de-a mă angaja la polca, ce urmăz, eti-lă...“ și dându mâna principelui, sbura cu elă.

După ce au terminat tura, principela observă, că-i tremură mâna, însă ea de nou negă, că s'ar simți rău.

Restulu nopții trez, ca în sbor. Ervin rămase până în fine nedespărțit lângă Marta; elă nu a mai jucată deloc cu Olga. Domnișora casei concedia, cu zimbetulu pe buze, pe oșpeții veseli, cari își petrecuseră atât de minuată în sală contelei Wehrstetten.

Ervin rămasese celă din urmă, după aceea se duse și el, și la plecare Marta îi întinse buzele spre sărutare. Ea zimbă asemenea popôrelor primitive din nordul Americi, când se află sub chinul de morțe. Cu câtă mai bucură ar a țipată ea de durerile mortale, ce-i torturau inima, și de desperare pentru fericirea-i nimicită, și ea totuși zimbă.

— „Mulțumită Domnului, în fine suntă singură“, duse ea suspinându, după ce o părăsise cameriera, care-i ajutase să se desbrace. Mai multe minute petrecu apoi în bucoarulu ei parfumat și se privia cu ochii triști în oglindă. „Omenii au dreptate; sunt trecută, nu mă mai potrivesc cu el; Olga se potrivese mai bine cu Ervin!“ mormură ea între buzele ei palide, mai înainte de ce să adormă.

A doua zi ea erași, era ca totdeauna.

DIVERSE.

Fulgerul desenatoru. Intr'unu oraselu austriac deuna-di, pe timpul unei furtuni, trasnetulu a isbitu intr'unu grajd...

O coronă pentru regina-regentă a Spaniei. Diarul spaniolu „El Boten” provoca pe damele din diferitele state...

Ocaziunea scăpată. Mama: „Ce a avutu domnul profesor cu mâna ta? Fiica: „Eltu dicea, că am o mână mică...

Ce nu spune o damă nici-odată? Ea nu spune: că se încinge tare la mijlocu. — Că ghetele-i suntă prea micu. — Că e ostenită de dansu. — Că se pudrează...

Cursul pletel Braşov.

Table with exchange rates for various currencies and goods in Braşov, dated August 19, 1891.

Cursul la bursa din Viena.

Table with exchange rates for various currencies and goods in Vienna, dated August 17, 1891.

Proprietar: Dr. Aurel Mureşianu. Redactor responsabil interinal: Gregoriu Maior.

Concursu.

Devenindu vacantu postulu de invetatoru-adjunctu la şcolu comunala din Ţinţari, comitatulu Făgăraşului...

Salarulu împreunatu cu acestu postu, este in bani solvinđi in rate lunare din cassa alodială 150 fl. v. a., 6 orgii de lemne de focu şi cuarţiră naturală.

Suplicele, instruate in sensulu legiloru şcolare esistente, se se înainteze la preşedintele scaunulu şcolasticu Ioan Ciolanu până in 16 Septembrie a. c. st. n.

Ţinţari, in 17 Augustu 1891. Ioan Ciolanu, Gr. D. Păltineanu, preşed. eforialu inv. diriginte.

Avisu.

In Braşov, Strada Prundu No. 3, faţa in faţa cu gimnasiulu românescu, se primescu STUDENŢI IN CUARTIR.

Manu.

Se caută o MENAGERĂ (GĂZDOLĂ)

pentru institutul „Maria-Domna” in Iaşi, care se scie româneşte şi a scie.

A se adresa la Direcţiua Institutulu. 644,3-2

Barnum părintele reclamelor

care după cum este cunoscută nu de multă a murit ca milionară, foarte adeseori dicea, că bogătiya şi renumele său are a mulţami reclamei originale.

Devisa lui: „Calea spre bogătiya trece prin cerneala de tiparu”

ar trebui să fiă luată in consideraţiune de către lumea comercială de astăzi, şi cu deosebire cei din Austro-Ungaria ar trebui să fiă activi pentru respândirea pe calea de reclamă a articulelor de industriă.

Mijlocirea anuniurilor pentru toate jurnalele şi călindarele din lume îngrijeşte biroul de anuniuri cu bun renume in ţeră şi in străinătate a lui I. Danneberg,

Wien I., Kumpfgasse 7. Telefon 4022.

Representantul generalu alu celor mai principale broşuri pentru mersulu trenurilor din Europa precum: Conducător, Livret Chaix.

Unica regiă de anuniuri a broşurei vestite in totă lumea, „Henschel's Telegraph für Oesterr. Ungarn, Holland, Schweiz und Italien.” Check şi Clearing-Conto Nr. 807,074, k k Postsparcassa.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabilu din 20 Iulie 1891.

Large railway schedule table with columns for routes (Budapesta-Predealu, Predealu-Budapesta, B.-Pesta-Aradu-Teius, Teius-Aradu-B.-Pesta, Copşa-mică-Sibiu) and rows for stations and train times.